

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Hotel Helios s. r. o.**
sídlem Křenová 299/26, Brno
zastoupená advokátem Mgr. Markem Indrou
sídlem Čechyňská 361/16, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2016, č. j. 10487/16/5200-10421-711070

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o doměření daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období roku 2012 žalobkyni.
2. Na základě provedené daňové kontroly Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III, dodatečným platebním výměrem ze dne 20. 7. 2015, č. j. 3070027/15/3003-52524-705776, doměřil žalobkyni daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období 2012 ve výši 105 783 Kč a uložil jí povinnost uhradit penále ve výši 21 156 Kč. Důvodem pro doměření daně byla skutečnost, že činnost I. D. vykonávaná pro žalobkyni na základě smlouvy o supervizi ze dne 24. 5. 2011 byla správcem daně posouzena jako závislá činnost ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.
3. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

4. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu. Uvádí, že správce daně nesprávně posoudil příjmy ze smlouvy o supervizi mezi žalobkyní a I. D. jako příjmy ze závislé činnosti. Neztotožňuje se se závěrem žalovaného, že příjmy plynoucí z této smlouvy přesahují rámec činnosti sjednaný ve smlouvě a že pan D. fakticky kromě činnosti konzultační a poradenské pravidelně zajišťoval a vedl provoz hotelu Helios.
5. Žalobkyně zdůraznila, že znaky závislosti vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 62/2004-70, jimiž jsou dlouhodobost, soustavnost a specializovanost, jsou pouze indikátory. Nemusí být naplněny kumulativně a posuzují se ve vzájemné souvislosti.
6. Předmětem činnosti I. D. bylo obstarávání obchodních záležitostí pro žalobkyni, včetně jednání s dodavateli nebo uzavírání pracovních smluv (dohod) se zaměstnanci. K tomu docházelo na základě plných mocí udělených žalobkyní panu D. Docházelo ke konkretizaci plnění činností v návaznosti na smlouvu o supervizi; to ovšem neznamená, že by byl dán vztah nadřízenosti a podřízenosti. Udělování pokynů a dbání příkazů druhé strany je jedním z podstatných znaků závislé činnosti, nikoliv však znakem určujícím. Činnost byla vykonávána nepravidelně a nahodile ve dnech určených panem D. I. D. nebyl podroben přímému vedení žalobkyně. Ani skutečnost, že činnost byla vykonávána i v provozovně žalobkyně, neznamená, že byl dán vztah závislosti. Nejednalo se o výhradní místo činnosti. I. D. měl možnost vykonávat obdobné činnosti i pro jiné subjekty. Pokud toho nevyužil, nelze to klást k tíži žalobkyně.
7. Co se týče dlouhodobosti, z hlediska plynutí času se jednalo o dlouhodobější vztah. Šlo však o specializovanou činnost, kdy žalobkyně vyhledala specializovaného odborného poradce a konzultanta v oblasti hotelnictví s dlouhodobými zkušenostmi s vedením hotelu. Nešlo o činnost v takovém rozsahu, aby bylo nezbytné uzavřít s panem D. pracovní smlouvu. Její potřeba vznikla až následně, kdy byl provoz stabilizován. Poté byl vztah pana D. změněn na pracovní poměr.
8. Důkazy opatřené v průběhu kontroly podle žalobkyně prokazují, že se nejednalo o závislou činnost. Pan D. nebyl začleněn do organizační struktury žalobkyně. O tom svědčí výpověď paní H. a pana K. Pokud z několika málo dokumentů vyplývá, že s těmito zaměstnanci I. D. přišel do kontaktu, neznamená to nevěrohodnost svědeckých výpovědí.

Z výsledků i z dokumentace podle žalobkyně plyne, že pan D. nebyl žalobkyni podřízen ani nevystupoval v pozici nadřízeného vůči zaměstnancům žalobkyně. Nepřiděloval jim úkoly ani neukládal jiné pokyny.

9. Podle žalobkyně vykonával I. D. činnost vždy v rámci smlouvy o supervizi. Pokud byl pověřen dalšími činnostmi, které na tuto smlouvu navazují (obstarávání obchodních záležitostí žalobkyně), jednalo se vždy o činnost z této smlouvy vyplývající. Ke zmocnění pana D. z důvodu uzavření pracovní nebo obchodní smlouvy docházelo z důvodu větší efektivity na základě plných mocí. Tyto úkony nebyly činěny denně, ale nahodile, podle pokynů žalobkyně. I. D. k plnění smlouvy o supervizi využíval převážně svých osobních věcí, nikoliv věcí ve vlastnictví žalobkyně.
10. S ohledem na výše uvedené je žalobkyně přesvědčena, že unesla své důkazní břemeno a prokázala, že činnost I. D. byla vykonávána na základě smlouvy o supervizi mimo pracovněprávní poměr. Správce daně i žalovaný předložené důkazy nesprávně vyhodnotili. Vztah pana D. a žalobkyně nenaplňoval znaky závislé činnosti, neboť I. D. nebyl povinen dbát přímých příkazů žalobkyně, které by překračovaly rozsah smlouvy o supervizi. Žalobkyně vůči němu neměla možnost přímé kontroly či použití disciplinárních oprávnění v míře srovnatelné jako u zaměstnanců.
11. Žalobkyně proto navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí finančního úřadu zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž vysvětlil svůj právní názor vycházející z řádně zjištěného skutkového stavu věci.
13. K povaze činnosti I. D. žalovaný zdůraznil, že prováděná činnost přesahovala činnost supervizorskou vyplývající ze smlouvy ze dne 24. 5. 2011. Pan D. pro žalobkyni kompletně zajišťoval a vedl provoz hotelu Lipová Lázně. Schvaloval nákupy do provozu a na kuchyň, přejímal tržby od hostů, tržby od zaměstnanců, vydával dotace do recepce z hlavního trezoru, podepsal smlouvu o dílo na provedení deratizací a dezinfekcí, smlouvu o spolupráci pro dodávky nealkoholických nápojů, smlouvu o zabezpečení služeb praní prádla a další. Podepisoval rovněž pracovní smlouvy zaměstnancům, jejich pracovní neschopnosti, schvaloval jim mzdy a odměny. Uvedené činnosti, zejména z oblasti personální a mzdové, nelze podle žalovaného podřadit pod obstarávání obchodních záležitostí žalobkyně.
14. Smlouvu o supervizi nelze podle žalovaného podřadit pod pracovněprávní, služební či členský poměr ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů. Naplňuje však znaky poměru obdobného. K výkladu tohoto pojmu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 62/2004-70. V projednávaném případě za znaky závislé činnosti bylo možné označit, že vztah podřízenosti byl založen přímo obecně formulovanou smlouvou o supervizi, činnost nebyla vykonávána zcela nezávisle, ale jménem žalobkyně a na její účet, I. D. byl začleněn do organizační struktury žalobkyně, vykonával kontrolní provozní činnost, vztah měl trvalou povahu (činnost vykonávána od

července 2011) a byl úplatný, činnost byla vykonávána osobně a její rozsah odpovídal následnému pracovnímu poměru I. D., který byl od 1. 1. 2013 přijat na pozici ředitele hotelu. Na základě shora uvedeného je žalovaný přesvědčen, že příjmy ze smlouvy o supervizi je nutné považovat za příjmy ze závislé činnosti.

15. K námitce žalobkyně ohledně možnosti volného rozvržení pracovní doby žalovaný zdůraznil, že činnost vykonávaná panem D. byla pravidelná, nikoliv občasná. Převážnou část dní pobýval v provozovně žalobkyně Lázně Lipová, což plyne z vyúčtování použití soukromého vozidla. Nelze souhlasit s tvrzením, že místo činnosti byla zcela na vůli pana D., neboť bez osobní přítomnosti v provozovně žalobkyně by nemohl provádět velkou část svěřených činností. Ze skutečnosti, že pan D. nevykonával obdobné činnosti pro jiný subjekt, žalovaný nečiní žádné negativní důsledky pro žalobkyni.
16. K provedeným svědeckým výpovědím žalovaný odkázal na stranu 10 až 11 napadeného rozhodnutí. Vztah nadřízenosti I. D. vůči svědkům vyplývá podle něj již z toho, že oběma svědkům podepisoval pracovní smlouvy a schvaloval jim mzdy a odměny. Žalovaný rovněž nesouhlasil s názorem, že žalobkyně neměla možnost kontroly pana D. Musel činit úkony v rámci smlouvy o supervizi v souladu s pokyny žalobkyně.
17. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal soud v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
19. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
20. Soud se zabýval nejprve námitkou nesprávného posouzení vztahu žalobkyně a I. D. jako vztahu závislé činnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů žalovaným [bod IV. A) rozsudku], poté námitkou nesprávného hodnocení provedených důkazů [bod IV. B) rozsudku].

IV. A) Námitka nesprávného posouzení závislé činnosti

21. Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů jsou *příjmy ze závislé činnosti příjmy ze současného nebo dřívějšího pracovněprávního, služebního nebo členského poměru a obdobného poměru, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmu je povinen dbát příkazů plátce. Těmito příjmy se rozumějí i příjmy za práci žáků a studentů z praktického výcviku.*
22. Výkladem pojmu závislá činnost ve smyslu citovaného ustanovení se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 31. 3. 2004, č. j. 5 Afs 22/2003-55, konstatoval, že „[p]odstatným rysem závislé činnosti je skutečnost, že není vykonávána zcela nezávisle, tzn. pod vlastním jménem, na vlastní účet a s vlastní odpovědností poplatníka, ale naopak podle pokynů toho, kdo odměnu za vykonanou práci vyplácí (plátce). Dani z příjmů ze závislé činnosti jsou tak podrobeny nikoli pouze příjmy plynoucí z pracovněprávního vztahu uzavřeného podle zákoníku práce, resp. založené z titulu členství nebo služebního poměru, ale pod takový způsob zdanění zákonodárce zahrnul i příjmy z obdobného poměru, přičemž jakkoli jej dále

nedefinoval, vymezil jej zcela jednoznačně vzájemným vztahem plátce a poplatníka, a to povinností poplatníka dbát pokynů plátce.“ Zásadní výklad pojmu závislé činnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů podal Nejvyšší správní soud v účastníky zmiňovaném v rozsudku ze dne 24. 2. 2004, č. j. 2 Afs 62/2004-70, publikovaném pod č. 572/2005 Sb. NSS. V něm zdůraznil, že při interpretaci pojmu závislá činnost je nutné vycházet z materiálního posouzení takové činnosti a stanovit materiální kritéria, při jejichž splnění se bude jednat o závislou činnost. Nemůže být rozhodující, na jakém formálním právním základě je tato činnost vykonávána. Podle citovaného rozsudku „[v]ymezení zákonného termínu "závislá činnost" tak nemůže být redukováno toliko na činnost vykonávanou podle příslušných pokynů, nýbrž musí se jednat o činnost skutečně závislou na osobě plátce. Definiční prvek závislosti tak bude dán zejména povahou vykonávané činnosti (typicky práce vykonávaná na jednom místě výhradně pro jednoho zaměstnavatele) a také tehdy, pokud se bude jednat o činnost dlouhodobou a kdy k uzavření pracovněprávního vztahu mělo dojít především v zájmu osoby, tuto činnost vykonávající, jelikož neuzavření tohoto vztahu v konečném důsledku její právní sféru poškozuje. Naopak o závislou činnost zpravidla nejde, pakliže se jedná o specializovanou činnost vykonávanou pouze krátkodobě či nesoustavně a kdy je její výkon podmíněn faktory do značné míry nezávislými na vůli zadavatele (např. se jedná o sezónní práce, práce závislé na počasí, práce podmíněné realizací jednorázové získané zakázky apod.).“

23. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti dále vysvětlil, že ani tehdy, jde-li o vztah trvající povahy, nelze bez dalšího konstatovat, že se nutně musí jednat o závislou činnost; i mezi podnikateli totiž mohou existovat dlouhodobé vztahy trvající povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 173/2005-69). Aby mohla být určitá činnost považována za závislou, musí být vztah podřízenosti založen přímo, tj. obsahem dvoustranného právního vztahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, č. j. 7 Afs 72/2008-97). Definiční prvek závislosti bude dán tedy povahou vykonávané činnosti (typicky práce vykonávaná na jednom místě pro jednoho zaměstnavatele), a dále tehdy, bude-li se jednat o činnost dlouhodobou (srov. shora citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 2 Afs 62/2004-70).
24. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 11. 11. 2013 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2012, v jejímž průběhu byla mimo jiné zkoumána správce daně povaha poměru založeného mezi žalobkyní a I. D. smlouvou o supervizi ze dne 24. 5. 2011. Podle této smlouvy měla žalobkyně „zájem o dlouhodobé poskytování poradenských činností, konzultací, zpracování posudků atd. v rámci provozování své podnikatelské činnosti“ (viz čl. I. 1 smlouvy). Supervizor měl podle dané smlouvy poskytovat „mimo jiné poradenské a konzultační činnosti a zpracování odborných studií a posudků“ (čl. I. 2 smlouvy). Pro účely smlouvy se supervizí dle bodu II. 2 smlouvy rozumělo: „poskytování obecného ekonomického a organizačního poradenství v oblasti ubytovacích služeb a gastronomie (...); odborná školení zaměstnanců společnosti (...); koncepce a aktualizace celkové strategie společnosti v oblasti ubytovacích služeb a gastronomie; obstarávání obchodních záležitostí na účet společnosti (na základě samostatné plné moci), včetně jednání s dodavateli; a to vše soustavně a vždy v souladu s pokyny společnosti.“ Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou. Za výkon supervize se žalobkyně zavázala poskytnout supervizorovi odměnu ve výši 34 000 Kč měsíčně (bod III. 1 smlouvy). Supervizor byl podle čl. III. 3 smlouvy oprávněn účtovat si cestovné z místa

svého bydliště (.....) do Lázně Lipová, jakož i do jiného místa, kde bude provádět supervizorskou činnost, po písemném oznámení společnosti.

25. Z důkazů předložených v průběhu kontroly vyplynulo, že I. D. přijímal jménem Hotelu Helios odvody tržeb z recepce do hlavního trezoru hotelu (např. doklad č. 516 ze dne 2. 1. 2012 na částku 160 000 Kč od paní M.), odsouhlasoval jménem žalobkyně tržby wellness a fitness či tržby za masáže (např. doklad tržba za 1.10.2012 – 31.10.2012 ze dne 29. 11. 2012), schvaloval vyplacení tržeb za prováděné masáže či kosmetiku (např. doklad č. 737 ze dne 6. 2. 2012, podle něhož mělo být paní V. vyplaceno 13 180 Kč), přebíral zboží od dodavatelů (např. dodací list č. 9096976464, jímž bylo dne 4. 1. 2012 převzato pivo od Plzeňského prazdroje), schvaloval a proplácel drobné nákupy zboží zaměstnancům Hotelu Helios (např. pokladní doklad č. 627, jímž byl schválen a proplacen nákup lepidla na dřevo ve výši 180 Kč zakoupeného 19. 1. 2012 a zaúčtovaného 20. 1. 2012), schvaloval a vyplácel zaměstnancům mzdu (např. emailová korespondence ze dne 20. 3. 2013, v níž schválil mzdu zaměstnanci J.), byly mu žalobkyní propláceny drobné nákupy/výdaje (např. pokladní doklad č. 569, jímž byl proplacen nákup klíče a parkovné ze dne 9. 1. 2012, zaúčtováno 11. 1. 2012), obstarával obchodní záležitosti žalobkyně (např. smlouva o provedení deratizací a dezinfekcí, smlouva o pronájmu obchodní platformy a o zprostředkování se společností Slevomat.cz s. r. o.) nebo uzavíral pracovní smlouvy se zaměstnanci žalobkyně (např. smlouva ze dne 1. 1. 2012 s P. K.).
26. V průběhu daňové kontroly správce daně vyslechl svědky I. D. a zaměstnance žalobkyně I. H., J. K., z nichž vyplývalo, že pan D. sice podepisoval pracovní smlouvy, neví však, jaká byla jeho náplň činnosti. Jejich výpovědi shledal správce daně nevěrohodnými. Ve zprávě o daňové kontrole uzavřel, že činnost vykonávaná I. D. na základě smlouvy o supervizi představuje závislou činnost ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů (viz zejm. strana 21 a násl. zprávy o daňové kontrole projednané se žalobkyní dne 16. 7. 2015).
27. Žalovaný závěry správce daně v napadeném rozhodnutí potvrdil. Podrobně popsal faktický rozsah činnosti I. D. i typy uzavíraných smluv jménem žalobkyně a dospěl k závěru, že vykonávané činnosti přesahují rámec sjednaný ve smlouvě o supervizi. Podle žalovaného z provedených důkazů vyplývá, že I. D. zajišťoval a vedl provoz hotelu. Jednalo se o práci vykonávanou na jednom místě pro jednoho zaměstnavatele, činnost dlouhodobého charakteru, která se následně změnila v pracovní poměr. Podle žalovaného šlo o činnost závislou na osobě plátce.
28. Na základě důkazů obsažených ve správním spise se soud ztotožnil se závěry správce daně i žalovaného, že činnost I. D., kterou vykonával pro žalobkyni na základě smlouvy o supervizi, lze označit za závislou činnost ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů. Co se týče naplnění znaků této činnosti vyplývajících ze zákona a doplněných judikaturou správních soudů, jednalo se o činnost dlouhodobého charakteru (od června 2011 do prosince 2012; následně se pan D. stal zaměstnancem žalobkyně), činnost vykonávanou soustavně, jménem žalobkyně a v souladu s jejími pokyny (viz četnost úkonů, jež I. D. činil: schvaloval odměny pro zaměstnance žalobkyně, podepisoval jejich pracovní smlouvy, přijímal tržby z recepce, schvaloval a proplácel nákupy zaměstnancům, komunikoval a uzavíral smlouvy s dodavateli apod., to vše jménem žalobkyně). Činnost byla vykonávána převážně v provozovně žalobkyně v obci Lázně Lipová. Formálně sice I. D. vykonával činnosti pro žalobkyni na základě smlouvy o supervizi, materiálně se však jednalo o vztah na žalobkyni závislý. I. D. byl žalobkyni podřízen, neboť úkony činil jejím

jménem a podle jejích pokynů. Svojí povahou šlo o činnost vykonávanou z velké části na jednom místě a pro jednoho zaměstnavatele. Z hlediska trvalosti se jednalo o vztah dlouhodobý. Skutečnou náplní činnosti I. D. tak bylo řízení hotelu Helios Lázně Lipová, nikoliv obecně formulovaná poradenská a konzultační činnost, jak vyplývalo z čl. II. 2 smlouvy o supervizi.

29. Soud odkazuje na podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, v němž byl podán výčet jednotlivých pokladních dokladů a smluv, které I. D. podepisoval, resp. na zprávu o daňové kontrole. Z četnosti dokladů a široké škály schvalovaných úkonů je jasné patrná reálná náplň činnosti I. D., který při jednání se zaměstnanci i dodavateli žalobkyně vystupoval za žalobkyni a jednal jejím jménem, na její účet. Nelze souhlasit se žalobkyní, že rozsah činnosti I. D. byl dán smlouvou o supervizi. Těžko lze připustit, že by se osoba zodpovědná toliko za zpracování poradenství, konzultací a tvorbu cenové strategie, řešila a schvalovala denní nákupy do hotelu a řešila provozní záležitosti s dodavateli či zaměstnanci. Rozsah vykonávané činnosti byl širší, než jak byl vymezen ve smlouvě o supervizi, neboť I. D. řešil obchodní vztahy s dodavateli žalobkyně, vyřizoval pracovníprávní záležitosti jejích zaměstnanců a řešil v hotelu provozní záležitosti. Fakticky tedy skutečně zajišťoval a vedl provoz hotelu, jak správně uzavřel žalovaný (např. na straně 11 rozhodnutí).
30. Žalobkyně vytýkala žalovanému, že jí nemůže být přičítáno k tíži, že I. D. nevyužil možnosti vykonávat obdobnou činnosti i pro jiné subjekty, ač mu tuto možnost smlouva o supervizi nezakazovala. K tomu soud uvádí, že nic takového žalovaný nečinil. Správní orgány komplexně zhodnotily povahu činnosti I. D. a dospěly k závěru, že se jednalo o závislou činnost. Skutečnost, že činnost byla panem D. vykonávána jen pro žalobkyni, je jedním z indikátorů pro výše uvedený závěr, který by bez naplnění dalších znaků závislé činnosti sám o sobě neobstál. V souhrnu s ostatními znaky však i tato skutečnost dokládá, že se o činnost závislou skutečně jednalo.
31. Námitka nesprávného posouzení činnosti I. D. jako závislé činnosti je proto nedůvodná.

IV. B) Námitka nesprávného hodnocení důkazů správními orgány

32. Žalobkyně dále zpochybňovala způsob hodnocení důkazů správcem daně i žalovaným. Uváděla, že ze svědeckých výpovědí H., K. nebo D. vyplynulo, že zaměstnanci s I. D. do styku nepřicházeli.
33. Z ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že *správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.*
34. V průběhu daňové kontroly byly provedeny svědecké výpovědi paní H. (v roce 2012 vedoucí pokojských v hotelu Lázně Lipová), pana K. (recepční hotelu) a I. D.
35. Z výpovědi svědkyně H. dne 22. 1. 2014 vyplynulo, že do práce nastoupila v roce 2011, dohodu o provedení práce a pracovní smlouvu podepsala s panem D. Nadřízeným pracovníkem byl pan K., s nímž řešila každodenní záležitosti a který jí přiděloval práci.
36. Z výpovědi svědka K. ze dne 5. 3. 2014 plyne, že jeho nadřízeným pracovníkem byl Ing. N. Nevzpomíná si, kdo řídil provoz hotelu. Peníze za drobné nákupy mu vyplácela

recepce. Neví, kdo mu schvaloval a podepisoval pracovní výkazy. S panem D. do kontaktu přicházel málo; některé dny nebyl přítomen a neví, jakou práci vykonával.

37. Dne 4. 9. 2014 byla provedena svědecká výpověď I. D. Z ní vyplynulo, že pan D. podepisoval zaměstnancům pracovní smlouvy nebo dohody o provedení práce. Nepravidelně přijímal tržby z recepce. Jednou za čas ověřoval hotovostní nákupy zboží a zpětně je posuzoval. Nastavoval řídicí mechanismy a koncepci hotelu. Konkrétní úkoly nezadával ani nerozhodoval o odměnách zaměstnanců.
38. K uvedeným svědeckým výpovědím žalovaný na straně 14 až 16 uvedl, že je nepovažuje za věrohodné, konkrétní a že jsou v rozporu s ostatními zjištěními učiněnými v průběhu kontroly. Popsal konkrétní rozpory, v nichž se výpovědi jednotlivých svědků rozcházejí se zjištěními učiněnými v průběhu kontroly.
39. S uvedeným hodnocením se soud ztotožňuje. Účetní doklady, pracovněprávní smlouvy či smlouvy uzavírané s dodavateli shromážděné v průběhu kontroly dokládají, že se pan D. v provozovně Lázně Lipová pravidelně zdržoval a vyřizoval záležitosti související s provozem a chodem hotelu. Výpovědi zaměstnanců, resp. samotného pana D., které jsou s těmito zjištěními v rozporu, tak lze považovat za nevěrohodné. Nemohou vyvrátit závěry žalovaného i správce daně o tom, že činnost I. D. představovala závislou činnost ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů. V podrobnostech soud odkazuje na detailní popis rozporů výpovědí svědků s ostatními důkazy obsažený na stranách 14 až 22 napadeného rozhodnutí. Rovněž lze doplnit, že i s ohledem na vztah svědků k žalobkyni (v dané době se jednalo o její zaměstnance), nelze jejich výpovědi hodnotit jako objektivní. Vyplyvá-li z ostatních důkazů provedených v daňovém řízení, že I. D. skutečně vedl a zajišťoval provoz hotelu, nelze svědecké výpovědi považovat za věrohodné.
40. Soud tak uzavírá, že provedené dokazování bylo dostatečné, hodnocení důkazů finančním úřadem i žalovaným je řádně odůvodněné a má oporu ve správním spisu.
41. Ani námitku nesprávného hodnocení důkazů tak soud neshledal důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

42. Soud neshledal žalobkyní uplatněné námitky důvodnými, proto žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.